

Помаранчевий сік по п'ятницях не був передбачений. І хоча ми з Розі відмовилися від стандартного раціону харчування, тим самим підвищивши показник спонтанності за рахунок збільшення часу на шопінг, інвентаризацію та утилізацію продуктів, ми вирішили щотижня влаштовувати по три безалкогольні дні. Як я й передбачав, без розкладу це було майже неможливо. Урешті-решт це зрозуміла й Розі.

Споживання алкоголю однозначно припадало на п'ятницю та суботу: лекцій по вихідних не було ні в мене, ні в Розі. Отже, можна було виспатись і зайнятися сексом.

Планування сексу чи принаймні його відверте обговорення було заборонене, але я вивів для себе певну послідовність дій, яка йому передувала: чорничний кекс із пекарні «Блакитне небо», потрійний еспресо від Уота, процес знімання мною сорочки чи поява Грегорі Пека в ролі Аттікуса Фінча з «Убити пересмішника» у моєму виконанні. Щоб мої наміри не були такі очевидні, я призвичаївся виконувати всі дії в різному порядку, а для внесення елемента непередбачуваності щоразу одну з них пропускав, обираючи за допомогою подвійного підкидання монетки.

Я поклав до холодильника пляшку піно-грі «Оленяча бухта», яке чудово пасувало до глибоководних гребінців, що їх я зранку придбав на ринку в Челсі, і рушив до пральні, розташованої в підвалі нашого будинку. Та коли я повернувся

з білизною, на столі стояли дві склянки помаранчевого соку. Помаранчевий сік та вино несумісні. Якщо випити сік перед вином, він зробить наші рецептори нечутливими до залишкового цукру, який вирізняє піно-грі з-поміж інших вин, і залишить тільки відчуття кисляку. Якщо відкласти його на потім, він втратить свої поживні властивості, недарма правила сніданку вимагають лише «свіжого соку».

Розі була в спальні, тож обговорити це з нею негайно було неможливо. У нашому помешканні двоє людей могли бути в дев'яти різних комбінаціях, шість із яких передбачали перебування в різних приміщеннях. У нашому ідеальному помешканні, про яке ми мріяли перед переїздом до Нью-Йорка, таких комбінацій було тридцять шість завдяки спальні, двом кабінетам, двом ванним кімнатам та суміщеній з кухнею вітальні. Омріяна оселя мала бути розташована на Мангеттені, поряд із прямими лініями метро (1 чи А) до медичного факультету Колумбійського університету, з краєвидом на воду та балконом чи майданчиком для барбекю на даху.

Та позаяк наш сукупний дохід складався з однієї зарплатні професора та двох приробітків барменів, а серед видатків була плата за навчання Розі, під час вибору помешкання довелося дечим поступитися – і жодною зі згаданих рис наше житло не вирізнялося. Урешті-решт ми оселились у Вільямсбурзі, у якому жили наші місцеві друзі Айзек і Джуді Еслери, які наполегливо нам його рекомендували. Я не бачив жодних логічних причин для того, щоб (тоді ще) сорокарічному професорові генетики й тридцятирічній аспірантці медичного факультету мав підійти район, який влаштовував п'ятдесятичотирирічного психіатра й п'ятдесятидворічну гончарку, що придбали в ньому житло ще до того, як зросли ціни. Платня була висока, а помешкання мало багато вад,

усувати які домоправитель не поспішав. Просто зараз кондиціонер не міг упоратися з нормальною для кінця червня в Брукліні температурою: тридцять чотири градуси за Цельсієм зовні виявилися для нього надмірними.

Через скорочення кількості кімнат та одруження я опинився в стані такої постійної фізичної близькості з іншою людиною, зазнавати якої мені ще не випадало. Присутність Розі стала позитивним наслідком проєкту «Дружина», та після десяти місяців і десяти днів одруження я все ще намагався при звичаїтися до статусу складника пари. Деколи я затримувався у ванній довше, ніж це було треба.

Я звірився з телефоном: безперечно, п'ятниця, 21 червня. Це було краще за варіант, у якому я втратив здатність пильнувати за днями тижня. Утім, це означало, що були порушені правила щодо прийому алкоголю.

Мої роздуми перервала поява Розі, що вийшла зі спальні в самому лише рушнику. Це її вбрання я любив більше за решту, якщо не вважати за вбрання цілковиту відсутність одягу. Знову я був вражений її красою й незрозумілим бажанням обрати мене за чоловіка. І, як завжди, за цією думкою прийшла небажана емоція – нестерпний страх того, що одного дня вона зрозуміє свою помилку.

– Що готуєш? – спитала вона.

– Нічого. Я ще не починав готувати. Зараз на стадії підбору інгредієнтів.

Вона розсміялась, і я зрозумів, що хибно інтерпретував запитання. Звісно, якби стандартизований раціон харчування все ще мав чинність, це запитання було б зайве. Тому я проінформував Розі докладніше:

– Гребінці, чий вилов не зашкодив сталості доквілля, з овочами: морква, селера, цибуля-шалот, солодкий

перець, приправлені кунжутною олією. Рекомендований напій – піно-грі.

– Допомога потрібна?

– Нам усім сьогодні треба добре відпочити. Завтра вирушаємо на Наварон.

Незалежно від того, що казав моїми вустами Грегорі Пек, важило лише виконання та зображення лідера, здатного приготувати соте з гребінців.

– А якщо я не зможу заснути, капітане? – промовила з усмішкою Розі та зникла у ванній кімнаті.

Запитання про місцезнаходження рушника я не ставив: уже давно змирився з тим, що її рушник займає вдвічі більше, ніж потрібно, місця й може бути або у ванній кімнаті, або в спальні.

Наше розуміння порядку – на протилежних краях шкали.

Коли ми перебиралися з Австралії до Нью-Йорка, Розі напакувала три величезні валізи. Кількість самого лиш одягу була неймовірна. Моє збіжжя вмістилось у дві сумки ручного багажу. Переїздом я скористався, щоб оптимізувати свої речі, і віддав стереосистему та комп'ютер своєму братові Тревору, повернув ліжко, білизну та кухонне начиння до сімейного будинку в Шеппартоні й продав велосипед.

Натомість Розі лише за кілька тижнів після нашого прибуття до Нью-Йорка додала до своїх численних пожитків гору предметів інтер'єра. Це відразу обернуло помешкання на хаотичне нагромодження вазонів з рослинами, зайвих стільців та непотрібної винної стійки.

Проблему собою являла не кількість речей, а організація простору. Холодильник був ущент забитий напівпорожніми контейнерами з-під паст для бутербродів, соусів та напівзіпсованої молочки. Розі навіть запропонувала орендувати

в мого друга Дейва другий холодильник. По холодильнику для кожного! Ніколи ще переваги стандартизованого раціону харчування, у якому було б визначене меню на кожен день тижня, зі стандартним списком продуктів та оптимізованими запасами не були такі очевидні!

Організованості Розі вистачало лише на щось одне. І це одне могло змінюватися. За замовчуванням це було її навчання на медичному факультеті, та зараз його витіснила дисертація на тему впливу оточення на розвиток біполярного розладу в ранньому віці. На медичному факультеті Колумбійського університету їй надали пільги за умови, що вона завершить дисертацію до кінця літніх канікул. До кінця терміну зосталося лише два місяці й п'ять днів.

– Як ти можеш бути такою організованою в одному й геть хаотичною в усьому іншому? – одного разу поцікавився я в Розі, спостерігаючи, як вона перевстановлює драйвер для принтера.

– Я так сконцентрована на дисертації, що решта мене не турбує. Нікого не цікавить, чи перевіряв Фройд термін придатності молока.

– На початку двадцятого сторіччя термін зберігання ніхто не вказував.

Неймовірно, як двоє таких різних людей утворили доволі успішну пару.

2

Інцидент із помаранчевим соком трапився наприкінці вже й так зіпсованого тижня. Сусід по дому підклав свій одяг до нашого прання в загальній пральні, тим самим знищивши обидві мої елегантні сорочки. Я поділяю його бажання